

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-392/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sutkinji Martini Ivanković u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Vladić iz Dugog Sela, Kolodvorska 3c, OIB 64595139810, koju zastupa punomoćnik Dinko Kulaš, odvjetnik u Dugom Selu, protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 8. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu i uručenje presude 2. listopada 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba sadržana u čl. 6 ugovora o kreditu broj 166-156/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini kojeg su 25. listopada 2005. sklopili pravni prednik tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 i tužiteljica Vesna Vladić iz Dugog Sela, Kolodvorska 3c, OIB 64595139810 kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika.

II. Utvrđuje se da je ništetna odredba sadržana u čl. 2 i 3 ugovora o kreditu broj 166-156/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini kojeg su 25. listopada 2005. sklopili pravni prednik tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 i tužiteljica Vesna Vladić iz Dugog Sela, Kolodvorska 3c, OIB 64595139810 kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je iznos dugovanja vezan uz švicarski franak.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 da tužiteljici Vesni Vladić iz Dugog Sela, Kolodvorska 3c, OIB 64595139810 plati iznos od 3.673,76 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 0,78 eura od 10. siječnja 2006. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 6,33 eura od 8. siječnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 12,09 eura od 6. veljače 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 14,59 eura od 6. ožujka 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 7,81 eura od 6. travnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 8,70 eura od 7. svibnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 5,10 eura od 5. lipnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 2,09 eura od 6. srpnja 2009. do 30. rujna 2015.

na iznos od 2,80 eura od 10. kolovoza 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 5,13 eura od 4. rujna 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 2,68 eura od 7. listopada 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 2,39 eura od 5. studenog 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 5,07 eura od 4. prosinca 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 9,48 eura od 8. siječnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 13,17 eura od 5. veljače 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 12,10 eura od 5. ožujka 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 18,47 eura od 7. travnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 18,71 eura od 6. svibnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 24,91 eura od 7. lipnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 38,25 eura od 6. srpnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 32,47 eura od 3. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 49,16 eura od 6. rujna 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 41,89 eura od 7. listopada 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 39,74 eura od 8. studenog 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 54,52 eura od 7. prosinca 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 66,44 eura od 7. siječnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 58,10 eura od 7. veljače 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,31 eura od 7. ožujka 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 51,04 eura od 7. travnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 59,36 eura od 5. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 78,58 eura od 7. lipnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,97 eura od 5. srpnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 117,23 eura od 3. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 120,89 eura od 6. rujna 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 81,19 eura od 6. listopada 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 81,96 eura od 7. studenog 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 51,86 eura od 8. prosinca 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 25,11 eura od 8. prosinca 2011. do isplate
na iznos od 84,83 eura od 5. siječnja 2012. do isplate
na iznos od 90,92 eura od 7. veljače 2012. do isplate
na iznos od 90,29 eura od 6. ožujka 2012. do isplate
na iznos od 87,32 eura od 5. travnja 2012. do isplate
na iznos od 88,55 eura od 7. svibnja 2012. do isplate
na iznos od 91,24 eura od 6. lipnja 2012. do isplate
na iznos od 88,47 eura od 5. srpnja 2012. do isplate
na iznos od 88,88 eura od 3. kolovoza 2012. do isplate
na iznos od 86,81 eura od 5. rujna 2012. do isplate
na iznos od 82,66 eura od 4. listopada 2012. do isplate
na iznos od 87,67 eura od 7. studenog 2012. do isplate
na iznos od 85,52 eura od 6. prosinca 2012. do isplate
na iznos od 88,94 eura od 7. siječnja 2013. do isplate
na iznos od 83,54 eura od 6. veljače 2013. do isplate
na iznos od 84,99 eura od 6. ožujka 2013. do isplate
na iznos od 88,66 eura od 4. travnja 2013. do isplate
na iznos od 85,84 eura od 6. svibnja 2013. do isplate
na iznos od 79,47 eura od 7. lipnja 2013. do isplate
na iznos od 77,12 eura od 5. srpnja 2013. do isplate
na iznos od 79,17 eura od 2. kolovoza 2013. do isplate

na iznos od 82,31 eura od 5. rujna 2013. do isplate
na iznos od 86,62 eura od 4. listopada 2013. do isplate
na iznos od 85,05 eura od 7. studenog 2013. do isplate
na iznos od 87,70 eura od 6. prosinca 2013. do isplate
na iznos od 83,92 eura od 9. siječnja 2014. do isplate
na iznos od 89,36 eura od 7. veljače 2014. do isplate
na iznos od 90,57 eura od 6. ožujka 2014. do isplate
na iznos od 89,67 eura od 4. travnja 2014. do isplate
na iznos od 87,65 eura od 8. svibnja 2014. do isplate
na iznos od 85,93 eura od 5. lipnja 2014. do isplate
na iznos od 89,77 eura od 15. lipnja 2014. do isplate
na iznos od 91,87 eura od 11. kolovoza 2014. do isplate
na iznos od 93,04 eura od 9. rujna 2014. do isplate
na iznos od 91,87 eura od 7. listopada 2014. do isplate
na iznos od 94,95 eura od 7. studenog 2014. do isplate
na iznos od 96,81 eura od 8. prosinca 2014. do isplate
na iznos od 97,13 eura od 8. siječnja 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 6. veljače 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 5. ožujka 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 3. travnja 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 30. travnja 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 31. svibnja 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 30. lipnja 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 31. srpnja 2015. do isplate
na iznos od 96,83 eura od 31. kolovoza 2015. do isplate i
na iznos od 96,83 eura od 30. rujna 2015. do isplate

i to u razdoblju do 31. prosinca 2007. po stopi koju određuje čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica potražuje isplatu iznosa od 1.325,36 eura.

V. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 da tužiteljici Vesni Vladić iz Dugog Sela, Kolodvorska 3c, OIB 64595139810 namiri parnični trošak u iznosu od 1.587,50 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 3. listopada 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 13. lipnja 2023. podnijela tužbu u kojoj navodi da je s tuženikom (tada pod tvrtkom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) 25. listopada 2005. sklopila ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini broj 166-156/2005 kojim se tuženik obvezao tužiteljici isplatiti iznos od 69.100,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja, a tužiteljica se obvezala vratiti taj iznos uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama. Stranke su 23. siječnja 2016. zaključile i aneks uz taj ugovor kojim je ugovor konvertiran u ugovor s valutnom klauzulom u eurima, a tužiteljica je taj kredit prijevremeno zatvorila 15. ožujka 2017. Tužiteljica se poziva na utvrđenja iz odluka donesenih u sporu koji je vođen povodom kolektivne tužbe tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv više tuženih banaka uključujući i tuženika u kojima je utvrđeno da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope tijekom postojanja ugovorne obveze čini ovisnom o jednostranoj odluci banke i kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica – švicarski franak imale za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka te su tužene banke time postupale protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima i da su te odredbe ništetne te ističe da te odluke obvezuju sud u ovom postupku. Tužiteljica ističe da je tuženik nepošteni stjecatelj od trenutka kad je sklopljen ugovor o kreditu i svojim tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi traži da se utvrde ništetnima odredba čl. 6 ugovora o kreditu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i čl. 2 i 3 istog ugovora kojima je ugovorena valutna klauzula kojom je iznos dugovanja vezan za švicarski franak te potražuje isplatu iznosa od 9.523,22 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Potražuje i naknadu parničnog troška sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu potvrđuje da je s tužiteljicom sklopio ugovor o kreditu broj 166-156/2005, a osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te ističe da je taj ugovor izmijenjen u dijelu valute obveze i kamatne stope time što je u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje: ZID ZPK) sklopljen aneks uz taj ugovor pa tužiteljica nema pravni interes za vođenje ovog postupka i nema pravo na dodatnu isplatu. Ističe prigovor zastare u odnosu na zahtjev za isplatu s osnove promjenjive kamatne stope te prigovor zastare općenito. Dodaje da su sklapanjem aneksa eventualno ništetne odredbe u početnom ugovoru o kreditu zamijenjene dopuštenim odredbama u aneksu ugovora o kreditu i

da su stranke ugovorile promjenjivu kamatnu stopu. Tuženik navodi i da ugovor s valutnom klauzulom u eurima ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača. Oспорava navode tužbe o tome da je on bio nepošten pa oспорava i zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata za razdoblje prije podnošenja tužbe. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i potražuje naknadu parničnog troška.

3. Nakon što je provedeno financijsko vještačenje tužiteljica je u podnesku od 25. kolovoza 2026. specificirala svoj tužbeni zahtjev tako da u dijelu koji se odnosi na isplatu potražuje iznos od 4.999,12 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, a tuženik je na ročištu 8. rujna 2026. izjavio da je suglasan s povlačenjem dijela tužbenog zahtjeva i da potražuje trošak u odnosu na povučeni dio zahtjeva. Suprotno mišljenju tužiteljice, smanjenje tužbenog zahtjeva, iako nije preinaka tužbe, je djelomično povlačenje tužbe iz čl. 193 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje: ZPP) pa s obzirom na to da je tuženik dao svoj pristanak na povlačenje dijela zahtjeva, sud odlučuje o osnovanosti tužbenog zahtjeva kao je on specificiran u podnesku od 25. kolovoza 2026.

4. Tužiteljica je u tom podnesku postavila i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim potražuje isplatu iznosa od 1.618,64 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate.

5. Sud je pročitao isprave u spisu i to: izvadak iz sudskog registra (str. 10-26), ugovor o kreditu broj 166-156/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 25. listopada 2005. (str. 27-36), aneks uz ugovor o kreditu (str. 37-40), popis uplata (str. 41-43), otplatne planove (str. 44-50, 131, 132, 137-142), obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu (str. 51, 52), tečajnu listu (str. 53, 54), mišljenje Ručević vještačenja d.o.o. o izračunu konverzije (str. 67), kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (str. 89-97), podnesak tužitelja u predmetu Potrošač (str. 107, 108), prihvaćanje izračuna konverzije (str. 128), obavijest o provedenoj konverziji (str. 129, 130), obavijest o izračunu konverzije (str. 133-136), bitne informacije u konverziji kredita (str. 152, 153). Saslušane su tužiteljica i svjedokinja Anita Zenko i provedeno je financijsko vještačenje u okviru kojeg je pisani nalaz i mišljenje izradila stalni sudski vještak za financije, računovodstvo i poreze Petra Blašković (str. 163-199).

6. Sud nije uzimao u obzir ovjerenu izjavu Ive Krhlanko Cvetko (str. 118-122) jer su pisani iskazi kao dokaz u čl. 492.c ZPP-a predviđeni samo u trgovačkom sporu što ovaj predmet nije.

7. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

8. Među strankama su sporni osnova i visina tužbenog zahtjeva, je li nastupila zastara i ima li tužiteljica pravni interes za vođenje ovog spora.

9. Uvidom u ugovor o kreditu broj 166-156/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini (str. 27-36) od 25. listopada 2005. utvrđeno je da su ga sklopili tužiteljica kao korisnica kredita i založni dužnik, Aleksandar Antolović kao sudužnik te tuženik, tada sa tvrtkom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao kreditor tj. banka. Ugovor je sklopljen za iznos od 69.100,00

CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za devize tuženika važećem na dan korištenja kredita i ugovorena je kamatna stopa koja je početno iznosila 3,99 % dekurzivno godišnje (čl. 3 ugovora), a namjena kredita je kupnja stana. Sporne odredbe su sadržane u dijelu čl. 6 kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i u dijelu čl. 2 i čl. 3 kojima je ugovorena valutna klauzula kojom je iznos dugovanja vezan uz švicarski franak. Ovaj ugovor je solemnizirao javni bilježnik Ignac Vuger iz Sesveta 26. listopada 2005. pod brojem OU-1766/2005.

10. Tužiteljica je u svojem iskazu navela da su ona i njen suprug kao sudužnik ishodili ovaj kredit za kupnju stana kojeg koriste samo za stanovanje njihove obitelji i da u njemu nije imala registrirano trgovačko društvo, obrt ni OPG. Prema ocjeni ovog suda tužiteljica je potrošač u smislu čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZZP'03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovog ugovora i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Istovjetna definicija potrošača sadržana je i u odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12 – dalje: ZZZP'07) i Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15, 14/19 – dalje: ZZZP). Prema tome, u ovom sporu se radi o potrošačkom kreditu s kamatnom stopom koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom ovog tuženika i u kojem je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

11. U postupku pokrenutom povodom tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača ovlaštenog tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka u Republici Hrvatskoj, uključujući i tuženika, Trgovački sud u Zagrebu je 4. srpnja 2012. donio presudu poslovni broj P-1401/2012, a povodom žalbi tuženika donesene su presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015., presuda Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. i tim odlukama je pravomoćno utvrđena povreda interesa i prava potrošača i ništetnost pojedinih nepoštenih odredbi potrošačkih ugovora o kreditu, konkretno ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica.

12. U odnosu na tuženika Addiko Bank d.d., tada s tvrtkom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., citiranim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je petotuženik Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sa zaključenjem predmetnih ugovora o

kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time ovaj tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg ZZP'03 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg ZZP'07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23 – dalje: ZOO), te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom ovog tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku ovog tuženika o promjeni stope ugovorene kamate što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ovaj tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg ZZP'03 u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. srpnja 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg ZZP'07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

13. Ta je odluka u skladu s odredbama čl. 502.c ZPP-a i čl. 118 ZZP-a obvezujuća i za ovaj sud u ovom sporu i tužiteljica se može pozvati na pravno utvrđenje iz te odluke u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi prema jednostranim odlukama i internim aktima kreditora i ništetnost nepoštenih odredbi o ugovorenoj valuti uz koju je vezana glavnica švicarski franak u ugovorima u kreditu kakve je tuženik sklapao s potrošačima, uključujući i tužiteljicu.

14. U odnosu na odredbe kojim je valuta glavnice vezana za švicarski franak u postupku pokrenutom kolektivnom tužbom utvrđeno je da su ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu svih tuženih banaka, pa i ovog tuženika, bile nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi za klijente kao potrošače, dok su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika za korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima i da su te banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita, a o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije se pojedinačno pregovaralo.

15. U odnosu na odredbe o kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke treba istaknuti da je u odluci Vrhovnog suda RH Revt-249/2014 navedeno da su ugovorne odredbe u kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koje je tuženik sklapao s korisnicima kredita - potrošačima, uključujući i tužitelja, bile lako uočljive (jer su bile vidno istaknute u ugovoru) i jasne (jer je u njima jasno naznačeno da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi), ali je utvrđeno da one nisu bile razumljive potrošačima jer je terminologija koja je korištena visoko stručna što je dovelo do ništetnosti tih odredbi.

16. Tužiteljica je u svojem iskazu navela da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu službenica banke bila službena i štura te da je ona tada znala da postoje i krediti s valutnom klauzulom u eurima i s različitim kamatnim stopama, no kredit koji je ona uzela je bio puno povoljniji. Dodala je da je službenica banke nije prilikom sklapanja ugovora upozorila na poseban rizik kredita u valuti CHF i da joj nije objasnila način promjene kamatne stope, a ne sjeća se je li imala primjedbi na sadržaj kredita ni je li pročitala ugovor prije potpisivanja. Pojasnila je da nije educirana iz ekonomije i da nije očekivala da će joj rata kredita narasti dvostruko. Navela je i da je sklopila aneks o konverziji kako bi joj se smanjila rata kredita i da se ne sjeća je li imala ikakvih primjedbi na aneks ni je li ga pročitala. Taj iskaz, kojeg je sud prihvatio u cijelosti jer je iskazivala logično, životno i neposredno uvjerljivo, potvrđuje utvrđenja iz kolektivnog spora o tome da se s tužiteljicom kao potrošačem nije pojedinačno pregovaralo o spornim odredbama i da joj nisu dani svi podaci na temelju kojih bi mogla donijeti informiranu odluku o tome kakav će ugovor o kreditu sklopiti. Takvo utvrđenje suda ne dovodi u pitanje iskaz svjedokinje Anite Zenko koje je bila zaposlena kod tuženika do 2017. jer je ona iskazala da se ne sjeća detalja predmetnog ugovora o kreditu ni pregovora o njemu pa tuženik nije dokazao svoju tvrdnju iz podneska od 18. lipnja 2026. da se o odredbama ugovora moglo pojedinačno pregovarati.

17. Među strankama nije sporno da je provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR tako što je 23. siječnja 2016. sklopljen aneks uz ugovor o kreditu broj 166-156/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojeg su sklopili iste ugovorne stranke (str.37-40). Prema čl. 2 tog aneksa stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. iznosi 26.457,44 eura u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika za eure dok je preplata na isti dan iznosila 9.985,94 kn. Stranke su ugovorile da se iznos preplate koristi za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50 % dospjelog anuiteta sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi.

18. Tuženik smatra da su zbog provedene konverzije odredbe predmetnog ugovora o kreditu o promjeni kamatne stope i o valutnoj klauzuli izmijenjene tako da se smatra da nisu ni postojale te da sud ne može ocjenjivati ništetnost odredbi koje ne postoje i da tužiteljica nema pravni interes za vođenje ovog spora. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji tužiteljica kao potrošač i korisnik kredita nije izgubila pravo potraživati stečeno bez osnove na temelju nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja tog ugovora o kreditu u CHF do sklapanja ugovora o konverziji. Naime, sklapanjem aneksa tj. dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a ne radi se o sklapanju sasvim novog ugovora. Kad bi se i smatralo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, i tada bi se moglo utvrđivati nepoštenim i ništetnim odredbe osnovnog ugovora o kreditu kako to proizlazi iz odluke Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. Tužiteljica je ugovor sklopila 2005. i do sklapanja aneksa uz ugovor taj je osnovni ugovor bio na snazi više od deset godina i imao je sve pravne posljedice kao i kod onih korisnika kredita koji nisu proveli konverziju. Sklapanjem aneksa ugovora stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće i retroaktivno od dana sklapanja ugovora, ali nisu ničim mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF na temelju ništetnih odredbi ugovora za razdoblje do konverzije. Također, prema odluci Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-

2868/2018 od 12. veljače 2019. korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne pa onda nije izgubio ni pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu na temelju tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, a to tužiteljica traži u ovom sporu.

19. Potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo, kako to proizlazi iz odluke Suda Europske unije u predmetu broj C-118/17 od 14. ožujka 2019. (Dunai), a treba istaknuti da u vrijeme kad su sklapani aneksi kojima je provođena konverzija još nije bila pravomoćna odluka o nepoštenosti odredbi o valutnoj klauzuli u ugovorima o kreditu u CHF donesena u kolektivnom sporu jer je ona postala pravomoćna u tom dijelu tek 2018. Slijedom navedenog, time što je tužiteljica sklopila s tuženikom aneks uz ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita u skladu s odredbama ZID ZPK-a, ona nije izgubila pravo potraživati preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu i zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi Ugovora, ako takva razlika postoji.

20. Prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu i proveli konverziju moraju biti izjednačena s pravima onih korisnika kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak odnosno koji nisu proveli konverziju jer su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do dana kad su neki od tih korisnika proveli konverziju svi takvi potrošači imali jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

21. Budući da su odredbe ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franak, a te odredbe su sadržane u člancima 2, 3 i 6 predmetnog ugovora o kreditu, sud je usvojio tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništetnost tih odredbi u točki I. i II. izreke presude.

22. Tuženik je u podnesku od 18. lipnja 2026. naveo da tužiteljičino traženje da se utvrdi ništetnim čl. 2 ugovora o kreditu nije obuhvaćeno kolektivnim presudama, međutim, tužiteljica svojim tužbenim zahtjevom ne traži da se utvrdi ništetnom cijela odredba čl. 2 predmetnog ugovora, već traži da se utvrdi ništetnost te odredbe u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula kojom je iznos dugovanja vezan za valutu švicarskih franak, a upravo je to bilo predmet odlučivanja u kolektivnom sporu.

23. Odredbe predmetnog ugovora o kreditu za koje je u kolektivnom sporu Potrošač utvrđeno da su ništetne ne mogu se primijeniti među strankama pa tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju tih ugovornih odredbi što znači da je prema čl. 323 i čl. 1111 ZOO-a dužan vratiti tužiteljici sve što je primio po toj osnovi koja je utvrđena ništetnom.

24. Tuženik je istaknuo prigovor zastare. Prema pravnom stajalištu Vrhovnog suda RH zauzetom u revizijskoj odluci poslovni broj Rev-2245/2017 pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241 ZOO-a i zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te

tužbe. Tužba je u kolektivnom sporu Trgovačkom sudu u Zagrebu podnesena 4. travnja 2012. i tada je prekinut tijek zastare, a nakon što je presuda postala pravomoćna 13. lipnja 2014. u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, zastara ponovno počinje teći od 14. lipnja 2014. za iznose koje tužiteljica potražuje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu dok je u odnosu na valutnu klauzulu u švicarskom franqu presuda postala pravomoćna 14. lipnja 2018. pa zastara ponovno počinje teći od 15. lipnja 2018. za iznose koji se potražuju zbog toga. Prema Pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. (dalje: Pravno shvaćanje) zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323 st. 1 ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Odredbe čl. 502.c ZPP-a i čl. 118 ZZP-a, kojima je propisano proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu tj. isplatu pozovu na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1 ZPP-a. Prema tome, ništetnost pojedinih nepoštenih odredbi potrošačkih ugovora o kreditu, konkretno ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica utvrđena je u presudi donesenoj u tzv. sporu Potrošač i u odnosu na ovaj konkretni ugovor jer je on jedan od ugovora na koji se odnosi utvrđenje iz te pravomoćne presude tako da i prema Pravnom shvaćanju zastara u odnosu na iznose koji se odnose na potraživanje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu teče od 14. lipnja 2014., a u odnosu na potraživanje s obzirom na valutnu klauzulu u CHF teče od 15. lipnja 2018.

25. U konkretnom slučaju primjenjuje se zastarni rok od 5 godina iz čl. 225 ZOO-a. Budući da tužbenim zahtjevom kako je specificiran u podnesku od 25. kolovoza 2025. tužiteljica potražuje samo isplatu stečenog bez osnove s obzirom na valutnu klauzulu u CHF, prigovor zastare nije osnovan jer je tužba u odnosu na taj dio zahtjeva podnesena manje od pet godina od početka tijeka zastare.

26. Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio na temelju financijskog vještačenja koje je provela stalna sudska vještakinja za financije Petra Blašković. S obzirom na to da je tužiteljica tijekom postupka povukla svoj zahtjev za isplatu zbog promjenjive kamatne stope u presudi se ne navode utvrđenja vještakinje koja se odnose na to potraživanje. Prema njenom nalazu i mišljenju ukupni iznos kojeg je tužiteljica preplatila zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio prilikom isplate kredita je 5.467,05 eura dok je zbog pada tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita tužiteljica manje platila 467,14 eura. Ukupno je tužiteljica u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije platila više zbog promjene tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate kredita u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 4.999,91 eura, a vještakinja je pritom uzela u obzir i rast i pad tečaja tijekom tog razdoblja.

27. Tužiteljica nije imala nikakvih prigovora na provedeno vještačenje dok je tuženik naveo da on nema prigovora na matematički izračun vještakinje. Njegov

prigovor da treba uzeti u obzir tzv. negativne razlike je bespredmetan jer iz konačne specifikacije tužbenog zahtjeva proizlazi da je tužiteljica uzela u obzir te negativne razlike dok njegov prigovor na metodologiju vještačenja nije prigovor na vještačenje jer je sud financijskoj vještakinji dao zadatak tako da se na temelju rezultata vještačenja može utvrditi koji je iznos tuženik stekao bez osnove na temelju odredbi ugovora o kreditu koje su utvrđene ništetnim u sporu Potrošač i vještakinja je u cijelosti postupila u skladu s tim zadatkom. Sud je stoga nalaz i mišljenje financijske vještakinje prihvatio u cijelosti jer su izrađeni stručno i objektivno.

28. Financijskim vještačenjem je tako utvrđeno da je u razdoblju do 30. rujna 2015. zbog promjene tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan korištenja kredita, uzimajući u obzir promjene tečaja i na više i na niže, tužiteljica preplatila iznos od 4.999,91 eura.

29. Tužiteljica svojim tužbenim zahtjevom za isplatu potražuje manji iznos od 4.999,12 eura pa sud u skladu s čl. 2 ZPP-a odlučuje u granicama tog zahtjeva. Međutim, kako je aneksom uz ugovor utvrđeno da preplata na dan 30. rujna 2015. iznosi 9.985,94 kn odnosno 1.325,36 eura¹, tužiteljica kao korisnik kredita ne može kumulirati preplatu koja joj je priznata konverzijom i onu koja proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego ima pravo na isplatu razlike, ako ona postoji. Sud je stoga od iznosa od 4.999,12 eura oduzeo iznos priznate preplate od 1.325,36 eura i dosudio je tužiteljici razliku od 3.673,76 eura, a u točki II. izreke je odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem potražuje isplatu iznosa od 1.325,36 eura. Tužiteljica ima pravo na zakonske zatezne kamate na sve preplaćene iznose u skladu s čl. 1115 ZOO-a i to od dana kad je platila pojedini iznos tj. od dana kad ga je tuženik stekao jer je tuženik iznos koji je utvrđen financijskim vještačenjem stekao na temelju ništetnih odredbi o vezivanju valute glavnice uz švicarski franak pa je on nepošteni stjecatelj, ali na one iznose koji su priznati preplatom te zakonske zatezne kamate teku do 30. rujna 2015. kao dana s kojim je izvršena konverzija kao što je i odlučeno u točki III. izreke presude.

30. Kako je sud odlučivao o prvo postavljenom tužbenom zahtjevu i utvrdio je da je on u pretežnom dijelu osnovan, nisu ispunjeni uvjeti iz čl. 188 st. 2 ZPP-a da sud odlučuje o osnovanosti eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva pa nije ni ocjenjivao dio nalaza i mišljenja financijske vještakinje koji se odnosi na taj zahtjev.

31. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 2 i čl. 155 ZPP-a, a tužiteljin trošak je odmjeran prema troškovniku predanom na ročištu 8. rujna 2026. Tužiteljica je u sporu u odnosu na osnovu uspjela s 100 % dok u odnosu na visinu njen uspjeh iznosi 73 % jer je potraživala 4.999,12 eura, a dosuđeno joj je 3.673,76 eura. Ukupni uspjeh tužiteljice u sporu iznosi 86,50 % (173:2) pa kad se od toga oduzme tuženikov uspjeh od 13,50 %, tužiteljici u skladu s čl. 154 st. 2 ZPP-a trošak zastupanja treba priznati u omjeru od 73 %.

32. Taj se trošak sastoji od nagrade za sastav tužbe 200,00 eura prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23, 107/25 – dalje: OT), za zastupanje na tri ročišta 7. svibnja 2025., 4. lipnja 2025. i 8. rujna 2026. po 200,00 eura za svako prema Tbr. 9/1 OT i za sastav obrazloženog podneska od 25. kolovoza 2026. 200,00 eura prema Tbr. 8/1 OT, odnosno ukupno 1.000,00 eura

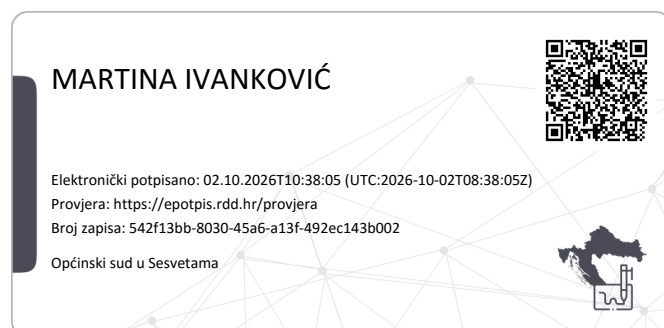
¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450

čemu treba pribrojiti 25 % PDV-a u iznosu od 250,00 eura, a 73 % od tog iznosa je 912,50 eura. Tužiteljčin trošak obuhvaća i trošak financijskog vještačenja u iznosu od 675,00 eura koji joj je u cijelosti priznat jer se radi o trošku koji je bio potreban neovisno o ishodu spora. Ukupni priznati parnični trošak tužiteljice iznosi 1.587,50 eura pa je tuženiku u točki V. izreke naloženo da joj namiri taj iznos sa zatraženim zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate u skladu s čl. 151 st. 3 ZPP-a.

33. Tuženiku nije priznat zatraženi trošak u odnosu na povučeni dio tužbenog zahtjeva jer se njegov trošak prema predanom troškovniku sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku, a smanjenje tužiteljčinog zahtjeva iz tužbe (9.523,22 eura) na 4.999,12 eura nije dovelo do razlike u nagradi koja se prema odredbama OT priznaje punomoćnicima stranaka pa tuženiku nije nastao poseban trošak zbog toga što je tužiteljica povukla dio svog zahtjeva.

U Sesvetama 2. listopada 2026.

Sutkinja
Martina Ivanković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana kad je održano ročište za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA

1. odvjetnik Dinko Kulaš na 756-P1-23
2. odvjetnik Hrvoje Matić na HAAB-249/23

Broj zapisa: **9-3088e-0a767**

Kontrolni broj: **03d5c-cda71-7a42c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.